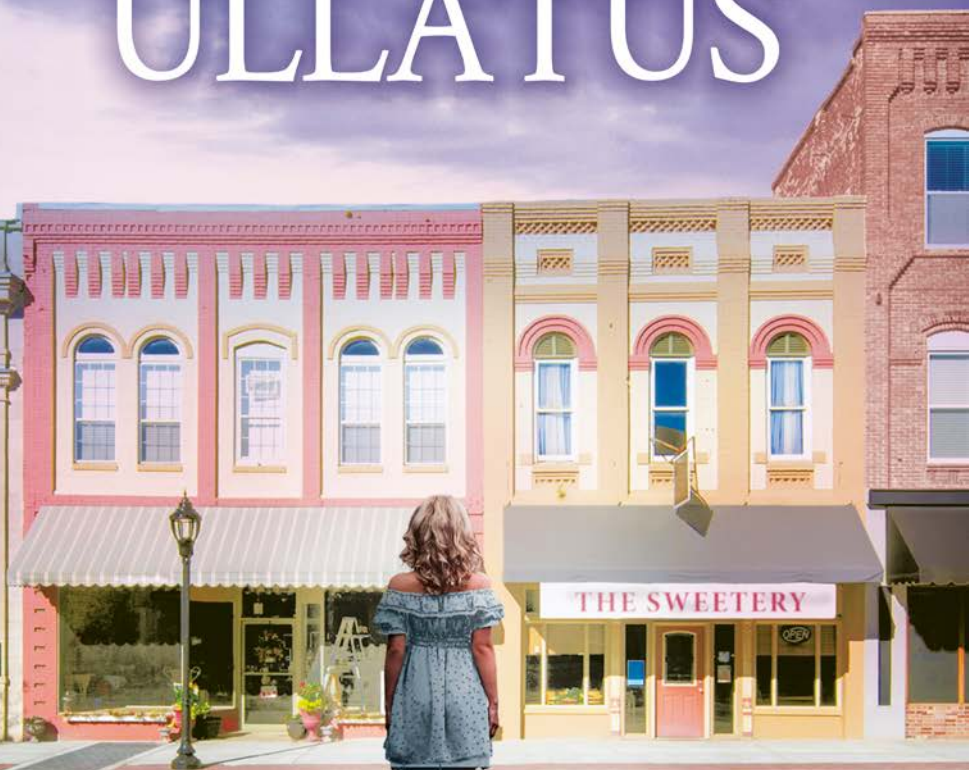

MÖRKJAS- MAGUS ÜLLATUS

CYNTHIA ELLINGSEN

Originaali tiitel:
Cynthia Ellingsen
A Bittersweet Surprise
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, tegevuskohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mistahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute või tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kersti Carsten
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Caroline Teagle Johnson

Text copyright © 2019 by Cynthia Ellingsen. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E07399721
ISBN 978-9949-82-783-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Pühendatud John Rice'ile
kirjutamismälestuste, kirjutamisjuttude
ja sõõrikute eest Budi juures*

Esimene peatükk

Suvine päikesevalgus kuldas maali Starlight Cove'i Magusamaja seinal, nii et see varases pärastlõunavalguses lausa hõõgus. „Karamellikarva juustega tüdruk“ oli kommipoe nael ja rippunud seal juba kakskümmend seitse aastat, sestpeale kui ma olin viieaastane. See polnud mingi kuulsa kunstniku tähtis teos ega midagi muud sellist, see oli pelgalt mu isa sõbra maalitud, aga mulle oli see oluline.

Maalil oli kujutatud Starlight Cove'i Magusamaja fassaadi jõulude ajal, valged tuled aknaservades siramas ja mustaks värvitud aknaplekid kaetud talvise lumega. Akna taga sätendasid poe vitriinides šokolaadikommide kandikud ja erksavärvilised karamellid. Nurgalauas istus väike satsilises kleidis tüdruk ja rüüpas särades kuuma šokolaadi.

Raske oli uskuda, et see väike tüdruk olin mina.

Nii palju on muutunud. Ja ometi on nii palju ka samaks jäänud.

Segasin nukra naeratusega oma kakaod. Kõva šokolaadikamakas puulusikal sulas kooretassi, levitades rikkalikku aroomi. Šokolaadiunistus, nagu mu isa selle nimetanud oli, oli olnud Magusamaja üks põhiartikleid juba sestpeale, kui ta napilt kolmekümne aasta eest selle ukсед avas. Seda serveeriti kandikul koos väikese taldrikutäie vahukoore ja kolme muretainaküpsisega. Ma jõin seda nagu kohvi, šokolaad oli sama soe ja lohutav kui kallistus.

Täna haihtus see lohutus pilvena õhku, kui mu mobiil piiksus – sõnum mu kasuemalt Gillianilt.

Emma – õhtusöök kell kuus. Rannakuurordis. Tähtsad uudised!!!

Nii palju siis rahulikust õhtust.

Väikesena meeldis mulle Gilliani juures kõik. Tema töö uudisteankruna oli minu meelest nii glamuurne ning ma jumaldasin tema täiuslikult viimistletud soengut, meiki ja riideid, mida ta televisioonis esinedes kandis. Ta oli sarmikas ja naljakas ning ma tahtsin väga tema moodi olla. Seda seni, kuni mu isa suri ja Gillian jättis mu vanaema kasvatada. Hülgamine oli mind hingepõhjani muserdanud. Gillian oli ainus ema, kes mul kunagi olnud oli. Asjaolu, et ta oli mu ära tõuganud just siis, kui ma teda kõige rohkem vajasin, oli miski, millest ma polnud kunagi aru saanud. Mõistagi oli ta üritanud seda paremas valguses näidata, väites kõigile, et oli tahtnud vanaema elule pärast poja kaotust uue mõtte anda. Oli see siis tõsi või mitte, aga ma polnud kunagi saanud lahti tundeist, et Gillian tahtis, et ma oma väärtust tõestaksin, ning ma olin selles läbi kukkunud. See oli küll minu probleem, mitte tema oma, ent ei teinud temaga koos olemist kuidagi kergemaks. Loo tegi keerulisemaks veel see, et ma olin nüüd tema alluv, töötades viimased paar aastat Magusamajas.

Ehk oligi see kohtumise eesmärk. Müüginumbrid olid rekordkõrged ja Magusamaja alati rahvast täis, kui kella kahene vaikne tund välja arvata. Paari nädala eest olin temalt palgatõusu küsinud, ent ei saanud korralikku vastust. Saatsin lootusrikkalt sõnumi vastu.

Head uudised?

Ekraanile tekkis jutumull ja ma hoidsin hinge kinni.

Oota elevusega!!! Õhtul näeme.

Oh, kindlasti on asi palgatõusus. Taevale tänu. Lisarahast on palju abi. Mu vanaema hooldekodu senisele täiskindlustusele pidi aasta lõpus lisanduma omaosalus. Kui ma saaksin igas kuus veidi rohkem teenida ja mujalt natuke kokku hoida, tuleksin säästukonto

toel sellega toime. Gillian seda raha igatahes maksma ei hakanud. Ta ei olnud mu vanaemaga enam lähedane, peamiselt seetõttu, et Gillian oli ka vanaema elust eemale tõmbunud.

Telefoni käest pannud, läksin akna juurde vaatama, kas jalakäijaid on juurde tulnud. Starlight Cove'is oli parajasti harvaesinev kuumalaine, nii et turistid olid siseruumidesse varjunud. Selles ei saanud neid ka süüdistada. Meie õhukonditsioneer oli šokolaadi kaitseks alati põhja keeratud, aga täna oli ilm nii kuum ja lämbe, et ruumis oli vaevu jahe.

Väljas tundusid Main Streeti pastelsed hooned eredas päikesevalguses peaaegu valged. Michigani järv sätendas üle tee poodide taga nagu jahe oas, aga need lõigud rannast, mis mulle kätte paistsid, olid tühjad, isegi majaka juures.

Isa rääkis ikka, et vähesed paigad said vastu Bruggele, kus ta oli õpipoisina teeninud, aga Starlight Cove'i sarm ja kogukondlik vaim olid sellega üsna sarnased, luues koha, kuhu taheti ikka ja jälle tagasi tulla. See oli nagu muinasjutumaa. Meie poefassaadidest oli sotsiaalmeedias tuhandeid pilte, majakas alati kusagil taustal.

Pidin just akna juurest ära tulema, kui märkasin jälle seda autot, puitpaneelidega universaali, mille põhi oli roostes ja sisemus laeni täis tuubitud, nagu oleks reisijad kusagilt kiiruga lahkunud. See loksus juba kolmandat korda sel nädalal poodide ees edasi-tagasi, summutist tossu välja ajades, ning sealt ei olnud keegi poodidesse ega toitu ostma tulnud. Juht oli umbes kolmekümnendate keskepaigas naine ja ta piilus ühtvalu akendesse, nagu otsiks midagi. Või kedagi.

Miks ta jälle tagasi on? Närisin huult, kui ta Hendersonide ehituspoe ees tühjale parkimiskohale keeras. Leti taga helises telefon ja ma läksin kiiruga kõnet vastu võtma.

„See auto on jälle väljas.“ Helistaja oli Jenny, kellele kuulus Chill Out, populaarne kohvik üle tänava. „Ma räägin sulle, Emma, ta plaanitseb midagi.“

„Auto või?“ narrisin. „Või naine selles?“

„Ma räägin tõsiselt. See ajab mind närvi.“

„Jenny, kõik on korras. Vähemalt ma usun, et on.“ Sellele pidi ju loogiline seletus leiduma. „Miks sa nii kahtlustav oled?“

„Sest selline see maailm juba kord on,“ tähendas Jenny. „Noh, kui sina välja arvata. Sina elad seal oma kommiparadiisis. Pideva suhkrukulaksu all olles on vast kerge uskuda, et maailm on ilus paik.“

Naersin. „See *ongi* ilus paik.“

Ma pidin seda uskuma, kuidas muidu oleks võimalik hommi-kuti üldse voodist välja saada?

Isa oli mulle õpetanud, et kõige kiirem viis halb päev heaks teha, on teha seda kergemaks kellelegi teisele. Kommipoes oli ta seda alati teinud, jagades tasuta kingitusi, ning sama oli ta teinud ka era-elus. Olin näinud teda andmas käest viimast raha võõra elektriarve tasumiseks ja lükkamas lahti eaka naabri sissesõiduteed, kui too gri-piga voodis oli. Väikesed asjad, aga kokku oli neid palju.

Pealegi teadsin ma omast kogemusest, kui valus tunne oli olla maailmas üksinda. Kõige väiksema heategevuse võis palju muuta. Kui isa suri ja Gillian minema läks, küpsetas naabrinaine mulle igal reedel kuus kuud järjest plaaditäie küpsiseid. Need küpsised tähendasid mulle kõike, sest keegi oli mu valu näinud ja võtnud vaevaks aidata mul sellega hakkama saada.

„Häid inimesi on rohkem kui halbu,“ väitsin Jennyle kommiletiti lapiga üle käies. „Tõestatud fakt.“

„Kui sa nii arvad,“ kostis ta. „Sul on klient.“

Lõpetasime kõne, sellal kui kelluke ukse kohal tilises ja üks mees sisse astus. Ta oli keskealine, kandis prille ja tema laimirohe-line polosärk oli higist niiske. Lootsin, et ta polnud sellise kuumaga päriselt polot mängimas käinud. Sirutasin käe leti alla, võtsin pudeli vett ja viisin selle talle.

„Tere,“ sõnasin, sellal kui ta korgi maha keeras ja tänulikult sõõmu võttis. „Tere tulemast Starlight Cove'i kommipoodi. Vaadake ringi ja andke teada, kui ma teid kuidagi aidata saan.“

Mees uuris kaupa ja mina piilusin uuesti aknast autot. Juht istus ikka veel sees. Tundus, et ta kohendab end tahavaatepeeglist vaadates juukseid.

„See on tõesti tähelepanuväärne,“ lausus klient.

Pöördusin, eeldades täie tõsidusega, et ta proovib kandikule asetatud šokolaadiglasuuris kirsse. Selle asemel silmitses ta „Karamellikarva juustega tüdrukut“. Läksin tema kõrvale seisma, nagu oleksime kunstigaleriis.

„Aitäh,“ vastasin. „Selle maal is üheksakümnendate alguses kunstnik nimega Montee, kes kinkis selle mu isale.“

Montee oli talveks Starlight Cove'i tulnud, et maalida valgust lumel, ning kohalikus pubis mu isaga sõbraks saanud. Nad olid päevade kaupa Magusamajas istunud, naerdes ja vastastikku lugusid jutustades. Ma ootasin alati Monteega kohtumist, sest ta laskis mul vabalt oma värvide ja pintslitega mängida, kuitaheh tihti isa mind ka ei keelanud.

„Kas ta on tuntud?“ küsis mees.

„Üllataval kombel mitte. Ma olen teda mitmel korral guugeldanud, aga vasteid ei tule kunagi. Mõtlesin ikka, et mis temast küll sai. Ta oli väga andekas.“

„Seda võib öelda küll.“ Mees kohendas prille. „Mu naine töötab osariigi lõunaosas kunstiõppejõuna ja on mind loendamatutele näitustele kaasa vedanud. Ta lööks mu maha, kui seda kuuleks, aga see on üks primaid töid, mida ma elus näinud olen.“

„See on suur tunnustus. Aga jah, see tõesti meeldib mulle.“

Ta heitis mulle kõrvalpilgu. „Mis te arvate, kas teie isa oleks nõus seda müüma?“

Küsimus üllatas mind. Mitte ainult seetõttu, et ta eeldas, et isa elab veel, mida polnud juba ammu ette tulnud, vaid sellepärast, et see maal talle nii väga meeldis. See täitis mind uhkusega, kuna peale Joelt saadud kihlasõrmuse oli see ainuke mulle kuuluv asi, mis mulle tõeliselt midagi tähendas.

„Tegelikult kuulub see nüüd mulle,“ vastasin. „Andke andeks, aga ma ei kavatse seda müüa. See on liiga suure sentimentaalse väärtusega.“

Mees näis pettunud. „Eks ma siis pean lohutusahinnaga lep-pima.“ Mees osutas kassasse viidud šokolaadivaliku ja šokolaadi-popkorni poole.

Kuna maiustused olid tõenäoliselt mõeldud tema naisele ja lastele, andsin omalt poolt kingituseks väikese koti šokolaadiglasuuris kartulikrõpse. „Sööge need kiiresti ära. Need sulavad selle ilmaga nagu jäätis.“

Uksest välja suundudes osutas mees uuesti maalile. „See on tõepoolest tõeline kunstiteos.“

Niipea kui kelluke tema lahkumise märgiks tilises, keeras vana roostes universaal parkimiskohale Magusamaja ette. Kas juht plaanib sisse tulla? See teeks mu päeva igatahes põnevamaks. Tõmbusin pooleldi seina varju ja piilusin aknast välja, et naist korralikumalt vaadata.

Ta oli üsna kena, omal väsinud moel, kõrgete põsesarnade ja lohakasse hobusesabasse seotud pikkade punaste juustega. Ent ta ei tulnud autost välja, vaid nõjatus vastu juhiistme seljatuge, nagu kavatseks uinaku teha.

Autos magamiseks oli väljas kaugelt liiga palav. Puu heitis hõredat varju, mis pidi lisaks peagi koos päikesega minema liikuma. Korraga ajasin end sirgu.

Ta ei ole ükski.

Esimest korda märkasin tagaistmel kola keskel peanuppu. Seal oli poiss, kes ei saanud olla vanem kui kümnene. Ta magas sügavalt.

Ta kuumeneb seal üle. Nad mõlemad kuumenevad.